

TJALVISTEN

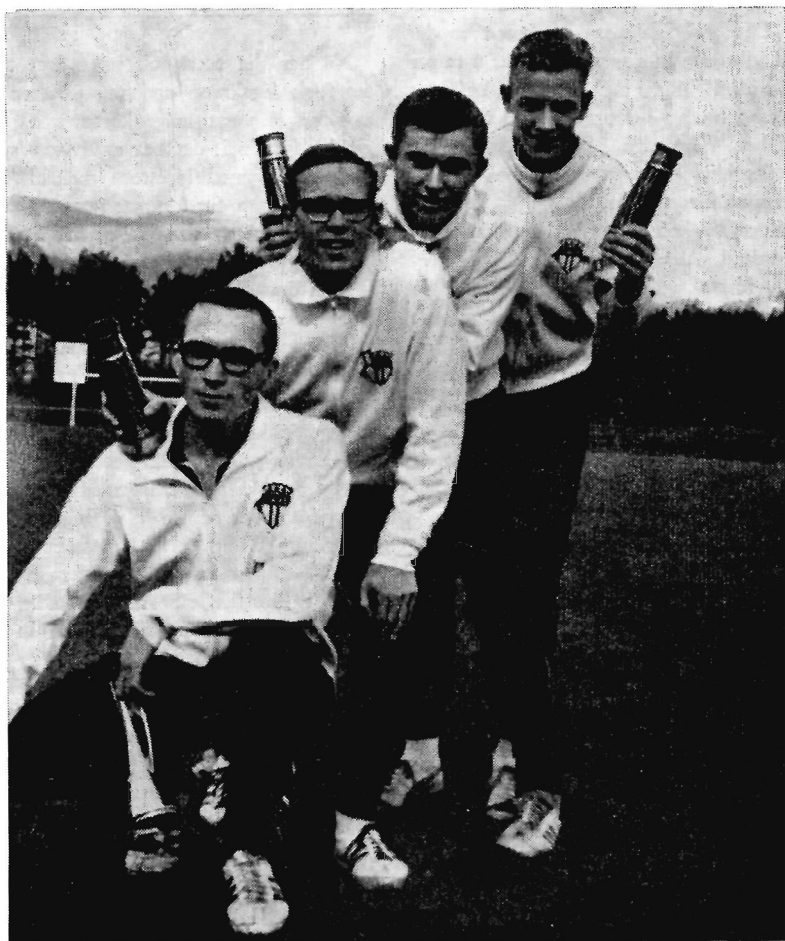
MEDLEMSBLAD FOR

NR. 3 - OKT. 1965

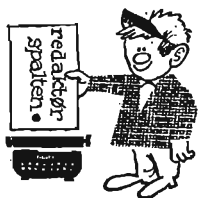

IDRETTSKLUBBEN TJALVE

40. ÅRGANG

Det seirende lag på 4 x 1500 m. i NM 1965, som satte ny norsk og nordisk rekord på distansen: Stig Rekdal, Terje Lohr Nielsen, Arne Kvalheim, Magne Bjørdal.

Idrettshøgskolen

Norges Idrettshøgskole er blitt forsinket. Det er beklagelig — skolen er det langt viktigste løft samfunnet har å ta for norsk idrettsungdom. Men inntil anlegget kan tas i bruk vil det være av den største viktighet å holde i gang en debatt om hva det skal bli av denne norsk idretts fornemste idrettsskole.

Idrettshøgskolen bør bli en akademisk læreanstalt. Akademisk i den forstand at norsk idrett og dens problemer bør få bli gjenstand for den grundigst mulige forskning og avanserte behandling. Idretten er en kulturfaktor av rang i vårt samfunn. Den utgjør et vesentlig innslag i tilværelsen for tusenvis av nordmenn. Det er meningsløst at denne kulturfaktoren har vært undervurdert så lenge som den har. Gamle fordommer har stilt seg hindrende i veien for en skikkelig teroetisk behandling av idrettens mangesidige problemområder og qua akademisk disiplin har den hatt en forunderlig mindreverdig status som blant annet har gitt seg utslag i at det nesten har vært umulig å få leger til å befatte seg med et så interessant problemområde som idrettsmedisin.

Det har vært ytterst vanskelig å etablere et skikkelig teoretisk miljø og hva dette kan ha betydd for den praktiske undervisning i kroppsoving i skolene og idrettslagene rundt om i landet, er lett å forestille seg.

TJALVISTEN

Medlemsblad for
Idrettsklubben Tjalve

Redaksjonskomité: Einar Førde, Jan Hemsvik, Svein Lilleberg.

Bladets adresse:
I.K. Tjalve, Idrettens Hus, Oslo.

Trykk:
K. Brevigs Boktrykkeri, Oslo.

Nå har det riktignok vært drevet litt teoretisk forskning omkring idretten. Vi er ikke så verst langt kommet når det gjelder fysiologi, det har også vært syslet en god del med idrettens mekanikk og bevegelseslære, for å nevne noen områder. Behandlingen av slike saker må også bli bedre og grundigere på idrettshøgskolen.

Men det viktigste med den nye idrettshøgskolen som akademisk læreanstalt tror vi må være å *utvide* grensene for den teoretiske behandling av idretten. Tjalvisten Svein Oseid har sammen med to kolleger pekt på området biokjemi — en disiplin av ytterste viktighet for vår forståelse av hva som skjer med menneskekroppen under idrettslig aktivitet. Etterhvert som Oseid & Co. kommer i gang med å etablere vårt sårt tiltrenge legemiljø i idretten vil sikkert stadig nye områder av medisinen bli trukket inn som idretten vedkommende.

Eller for å ta nok et eksempel. Hvorfor skal ikke Idrettshøgskolen også engasjere seg i samfunnsforskning? Enhver som har hatt noe tilknytning til idrett vet godt at psykologiske og sosiologiske faktorer spiller en vesentlig rolle for oppnåelse av idrettsresultater. Ja, kanskje vil vi etterhvert oppdage at de er langt viktigere enn allverdens kunnskap om fysio-

Forts. side 8

Carl Fredrik Bunæs

Det lar seg neppe nekte at det på denne plass etterhvert har utviklet seg nesten tradisjon for sjikane av velfortjente medlemmer. Undertegnede la i veg på samme måte også denne gang, men det gikk dårlig. Ikke fordi Carl Fredrik Bunæs er så vanskelig å sjikanere. Nei, «Bassen» har da sannelig gjort like mye underlig opp gjennom åra han som alle andre og vel så det. Men det er faktisk ikke trangen til å gjøre seg morsom som melder seg først når en skal portrettere Bassen. Hermed foretar vi et avvik fra tradisjonen.

Det er velkjent at idrettslig suksess, oppmerksomhet i pressen og digre premiesamlinger ofte avleirer seg på innsiden av hodet til den unge idrettsutøver. Ofte er avleiringen bare beskjeden og kan knapt merkes, men det er heller ikke så sjelden at det virkelig gir seg kraftige utslag. De berørte blir nesten ikke til å kjenne igjen, de blir ufyselig selvopp-tatte og for idrettskamerater blir det dypt deprimerende å omgås dem hvis en har den ideen at slik suksess helst ikke bør endre noe av det medmenneskelige forhold mellom idrettskamerater. Bassen er det mest markante inntak fra en slik utvikling. Han er en av de ganske, ganske få som ikke overhodet lar seg prege av slik suksess. Og da skal vi klart ha for øye at han sannelig mer enn de fleste har vært gjenstand for oppmerksomhet. Som norsk toppsprinter siden 16-årsalderen og som suveren nordisk sprinterkonge i

det meste av tida etterpå, ville vi kanskje ikke reagere det minste om Bassen løftet nesa aldri så lite. Men han er akkurat som han alltid har vært. Og slik enkelt sagt er det ment som en hyllest til en stor idrettsgutt. Mens andre framstående idrettsmenn etterhvert har funnet ut at det er vanskelig å forene sin karriere med vanlig arbeidsinnsats, skal vi få minne om at Bassen ytterst sjelden har vært borte fra sitt arbeid. Som trykker bokstavelig talt sto han på arbeid fra sju om morgenen, og dersom Bassen tok fri klokka ett for å samle seg til et viktig landskampoppgjør på Bislet, var dette luksuriøse unntak.

Bassen har i alle år vært predestinert til å bli en stor sprinter. Helt siden le-derne i Njård oppdaget at talentet var

for stort til å at de ville forvalte det selv og sendte fjortenåringen over til Tjalve og Arne Nytrø, ble det stadig klarere at Bassen hadde to i seg til å bli ikke bare Norges store sprinter til dato, men også enda mer. Verdensrekorden på 100 meter for 15-åringer holdes fremdeles av Carl Fredrik Bunæs fra Norge sammen med den ikke ukjente Leamon King. King ble seinere verdensrekordholder på distansen, Bassen ble det ikke. Årsakene kan ha vært så mange. Bassen har aldri vært halvprofesjonell student fra det solrike California og lista over Bassens halvt hundrede norske mesterskap forteller kanskje også at det fra tid til annen har vært så som så med inspirerende konkurranse.

Arne Nytrø hevder riktignok at Bassen har vært flink til å trene. Kanskje har han rett, men enhver middelsgod mellom-distanseløper som vinterstid har hatt gleden av å løpe 300-metere med Bassen i parken, vil vel hevde at slitet aldri har stått Bassens hjerte nærmest. Etter tredje eller fjerde repetisjon i et tempo som en uhildet iakttager utvilsomt ville karakterisere som ikke altfor høyt oppdrevet, hadde Bassen en tendens til å innbille andre at han nå var helt utkjørt. Det var han ikke, men opplysningen ble en mektig stimulans for andre langt mindre løpsbegavelser som til gjengjeld fikk høye tanker om sin form.

En skylder naturligvis å gjøre oppmerksom på at dette gjaldt inntil et par sesonger siden da Bassen fant ut at han ville løpe 400-meter. Fra da av var Bassens treningsprogram betydelig og det ble da også gjennomført med imponerende innsatsvilje og systematikk. Og naturligvis, resultatene kom jo også. Likevel er det knapt noen tjalvist som ikke vil sette skjorta si på at Bassen langt fra har fått vist hva han kan utrette på distansen.

I olympiasesongen renonserte Bassen tidlig på Tokyo-tur til fordel for sine egne studier ved den grafiske høyskolen i München. I den just forgagne sesong ofret han uten å nøle mye av idrettskarrieren for et godt resultat på skolen. Det er slike fakta som får oss til å fornemme konturene av de helt store mulighetene. Og var det kanskje ikke det samme de mange tusen Bislet-sliterne ante da de fant fram til det helt store brølet for Bassen da han i Europacupen i høst feide av konkurrenter i den absolutte Europa-eliten på et tidspunkt da ingen oppvakt sportsjournalist dristet seg til å anslå Bassens form for «god».

Ingenting preger Bassen mer enn konsentrasjon. Det er skrevet utallige spalte-meter om hans evne til å ta seg sammen foran et løp og så eksplodere i en fenomenal start. Det skal ikke her legges nye meter til, men det må være riktig å peke på andre utslag av denne konsentrasjonsevnen. Hvor ofte har ikke Arne Nytrø blitt brakt til den ytterste panikkstemning når f. eks. Bassen ankom tretti minutter før start på et internasjonalt Bislet-stevne i dyp konsentrasjon om sitt løp og med en tilfeldig butikkveske hjemme fra i hånden. Veska inneholdt som regel lite annet enn en lapp med beskjed om å kjøpe tilmålte kvanta av brød, melk og andre nødvendige artikler. Det hele endte med at Arne og Bassen i fellesskap kom fram til et opplegg som siden har virket helt utmerket. Det ble satt opp liste over de forskjellige effekter som fortrinnsvis bør være med når man skal delta i friidrett fra piggsko til singlet og på denne lista ble det så krysset av etterhvert som tingene forsvant i bagen.

En tvillingbror av Bassens konsentrasjonsevne er koordinasjonsevnen. Vi vil ikke insinuere at den ikke er like god

I år har ingen prøvd å få Bassen til å løpe langhekk. Han er forlenget tilbake i München, nygift og sammen med Inger. Mange varme tanker vil gå til ham inntil han neste vår påny er blant oss og blir beste klubb i mesterskapet.

den velkjente mellomdistanseløper er tilbake i gamlelandet igjen etter en tids inspirerende opphold på University of Yale. Tre uker var den nøyaktige tid vår mann trengte på å bli relegert. Han er nå i full sving som folkeoppdrager i Sarpsborg for å tjene inn noe av det ferieturen kostet.

BRA SKØYTEFORM

Nå gir jo resultatet et altfor dårlig bilde av hva som skjedde. Våre plussmål ville blitt adskillig flere dersom ikke en del av spillerne hadde tatt for lett på oppgaven mot slutten av kampen. Ta nå Ivar Saunes f.eks. Etter at storseieren var sikret, gikk han over til de mest utspekulerte tekniske finesser med de mest utrolige deler av kroppen. Fint å se på for det tusentallige publikum, naturligvis, men ikke videre effektivt.

Skal noen fremheves på vårt lag må det være keeper Jashin Johnsen. Det er nok ikke første gang han er på en Arena i år.

Det er mulig at det gode samarbeid med OSK kan fortsette. Inntil de har kommet så langt i sine treningsmetoder at de kan følge med i vårt ordinære opplegg, skal det være oss en glede å ta en fotballkamp med disse menneskene for å holde dem i form. Det gjør vi så gjerne for nasjonens ære. En forutsetning må likevel være at Svein E. Stiansen og liknende råttasser holdes vekke. Kirurgisk Avdeling på Ullevål har inntrengende bedt oss om det.

Denne vakre idrettsbegivenhet ble som seg hør og bør avsluttet på restaurant Oympen på Grønland. Heller ikke her hadde den tapende part noe å sette opp.

LITT OM RIKETS TILSTAND —

sett fra formannsplassen

Det er med glede at jeg i disse dager, på slutten av vår 75-års jubileumssesong, prøver å finne frem hovedinntrykkene av det som har skjedd. For oss som sitter i klubbens styre har sommeren 1965 vært en serie av gledelige begivenheter, hvorav noen i det følgende skal trekkes frem i minnet.

Efter en ny og gledelig fremgang i vår egen Holmenkollstafett, kunne vi så ved St. Hans tiden legge ut på vår tur til Trøndelag. Klubben skylder stor takk til dem som gjorde turen mulig ved å stille sine biler og sin fritid til disposisjon. De aktive som var med på turen gjorde en innsats på banen, og viste en holdning utenfor banen, som ble en fin propaganda for vår idrett og for Tjalve. Vi fikk nye, gode venner på Røros, i Selbu, Namsos, Stjørdal og i Hernes.

Den neste store begivenhet var vårt internasjonale jubileumsstevne 14. og 15. juli, et stevne som hadde samlet toppfolk fra alle verdens kanter, og som befestet Tjalves posisjon som arrangør. En slik posisjon vil få sin store betydning i kommende år, når vi nå er i ferd med å bygge opp et stevnesamarbeid over landegrensene.

De aktives innsats, i stevner, mesterskap og landskamper har sikkert gledet alle i Tjalve. Hyldesten til den enkelte hører vel hjemme på vår Torskeaften den 5. november og på de yngres pølsefest. I dag finner jeg det mer på sin plass å peke på helhetsinntrykket, det fysiske og psykiske overskudd som er resultatet av samarbeidet og kameratskapet mellom

våre aktive og våre trenere Arne Nytrø og Svein Hetland. Det var en glede å bli beste klubb i senior- og junior-NM, og ingen kunne unngå å merke seg de tre Tjalvister på 800-meterens seierspall! Det sier også noe om treningsopplegg og -innsats når vi vinner alle fire stafett-NM, og med tre juniorer på laget setter ny Nordisk rekord på 4 x 1500 meter!

Men Tjalve er en friidrettsklubb, ikke bare løperklubb. Vi i Styret har ofte ønsket at vi kunne makte å gi de beste muligheter for alle aktive, i alle grener og alle aldre, til å nå sine idrettsmål. Et skritt på veien var det da det lyktes oss i vinter å få Svein Hetland til å ta seg av den yngre garde. Vi ønsker inderlig at han kan få utfolde seg blant sine unge venner, og bygge videre der han har begynt så godt. La det også være sagt til de yngre at de ved å rådføre seg med sin trener og gå inn for treningen har alle muligheter til å ta over den store arven fra sine eldre klubbkamerater!

De fleste har vel også gledet seg med oss i Styret over at vi nå har tatt et stort skritt videre med å styrke de tekniske grener. Det har lyktes oss å få tilsagn fra treneren Olaf Evjenth, som nå er ansatt ved Oslo Ortopediske Institutt, om å ta seg tid til å instruere i Tjalve innen de tekniske grener. Vi har vel da all grunn til å tro at Tjalvistene Harald Lorentzen, Willy Rasmussen, Ragnar Skautvedt og Iver Hole vil bli å finne hyppig på de «riktige» plassene på premielistene!

Hvilke mål og oppgaver det så som kan stimulere oss alle til innsats? Mitt håp er at den kjærlighet vi alle har til Tjalve og kameratskapet her blir ledet inn i små og store tjenester for klubben. Det må jo sies igjen, at det er mye, mye vi i Styret og sikkert alle Tjalvister kunne ønske å gjøre for klubbens liv og trivsel. En av formannens viktigste oppgaver er sikkert den å samordne all positiv vilje, og å la den komme til handling. Jeg vet at det er langt igjen på den vei, og jeg må bare uttrykke håp om at initiativ og positiv vilje ikke dempes og blir borte om vi i Styret ikke makter å ta vare på alle de verdier vi burde. Vi er jo bare normale mennesker, med alt for få timer i døgnet, og med et daglig arbeid, familier og andre ting som skal ha sin plass i tilværelsen...

Men det er iallfall en glede å kunne si at noen tillitsmannskrise kjenner vi ikke til i Tjalve. Klubbens trivsel avhenger av at en rekke morsomme og krevende oppgaver blir løst. Hvis noen mener at andre ting enn det vi stiller med er viktige, så må vi bare si: La Styret få vite det — eller enda bedre, finn ut hvordan saken kan ordnes og si til oss at dette vil vi gjerne gjøre for dere!

Vi spør oss selv, og vi spør alle Tjalvister: Hvordan kan vi best skape gode treningsforhold for våre aktive. — Hvordan kan vi best bygge videre på det kameratmiljø som er kjennetegnet på Tjalve. — Hvordan kan vi skape det økonomiske grunnlag som er en hovedbetingelse for klubbens liv og videre fremgang?

Oppgavene er så store og mange at man nesten mangler svar hvis noen utenforstående spør hvorfor man ikke velger den behagelige vei å la andre stelle med slikt. Men svaret er jo dette, at

idretten rendyrker den velsignede menneskelige egenskap å kunne gledes over å sette seg mål, arbeide mot dem for så å juble når det lykkes.

Røster hever seg i dag for den tanke at idrettsarbeid skal finnes verdig til samfunnsstøtte. Ja, tenk om våre krefter kunne settes inn på å skape muligheter for flest mulig unge til å bruke sin overskuddsenergi på slike fritidssysler som idrett! Heldigvis vet vel ikke idrettens ledere hvor stor del av deres tid og energi som anvendes på økonomiske vansker.

Noe bør vel samfunnet nå kunne yte av økonomisk bistand til idrettsklubbens virke. Og vi må vel også kunne si at noe mer burde klubbene få som vederlag for sitt arbeid med å bringe frem toppfolk til Norges landslag! Tjalve arbeider idag for norsk friidretts beste, med tre av landets beste trenere som faglige medhjelpere. Det skal ikke mer enn en regnskur til på våre stevner før vi kan tvinges til vesentlige nedskjæringer i vårt arbeid. Og hva da?

Dystre utsikter, ja vel. Men kanskje kan konklusjonen være at her ligger en ny oppgave for klubbens ledelse. Og hvis den kan løses, da kan man kanskje overveie å finne en liten seierspall å lure seg opp på, sånn i all stillhet...

Audun Boysen.

██

I serien

er det bare å strekke ut labben og ønske gutta i BUL til lykke med seieren. Knepen som den skal være i år også.

██

